

Arrest

nr. 84 569 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.A., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 06/08/1987 te Shaumyan geboren. Omwille van problemen met skinheads en de problemen die uw vader met een partijlid van Verenigd Rusland had verliet u samen met uw ouders, zus en broer (T.V. (OV ...), L. (OV ...), A. (OV ...) en A. (OV ...) op 29/01/2012 Rusland. Jullie reisden met een minibus naar België waar jullie op 02/02/2012 aankwamen. U diende er samen met uw ouders, uw broer en uw zus een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader V. T. gebaseerd is. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd, mede op basis van uw verklaringen, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van uw vader luidt als volgt:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader, (T.V.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 84 566 van 12 juli 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (T.V.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing en ze onjuist of minstens zeer gebrekkig noemt. Hij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.2. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“U verklaarde vervolging te vrezen vanwege G. S. omdat u weigerde publiciteit te maken voor Verenigd Rusland. Voorts kenden uw dochters problemen met skinheads. U kunt de door u verklaarde vervolgingsvrees echter niet aannemelijk maken.

Betreffende de 2 incidenten in 2010 waarbij uw dochters door skinheads werden lastiggevallen werden er tegenstrijdigheden vastgesteld. Bovendien legt u van geen van beide incidenten ook maar enig bewijs neer. Betreffende het eerste incident van november verklaarde u dat u 2 of 3 dagen later een klacht bij de politie neerlegde. Bij de politie werd u doorverwezen naar de procureur. Diezelfde dag bent u nog naar de procureur geweest (CGVS I p. 8). Uw vrouw verklaarde echter dat u al de dag na het incident klacht ging indienen bij de politie. Twee dagen nadat u naar de politie was geweest ging u naar de procureur (CGVS vrouw p.3). Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd bleef ze erbij dat u de volgende dag naar de politie ging maar dat ze zich misschien had vergist betreffende het tijdstip waarop u naar de procureur ging (CGVS vrouw p.7). Bijgevolg is er geen afdoende verklaring dat jullie zowel over het tijdstip waarop u naar de politie ging als over het tijdstip waarop u naar de procureur ging tegenstrijdig zijn. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van de door u ingediende klachten. Betreffende het incident van december 2010 werden wederom tegenstrijdigheden vastgesteld. U verklaarde dat de politie naar het ziekenhuis waar uw dochter van haar verwondingen herstelde kwam om haar verklaringen op te nemen. U stelde dat zij door 2 agenten werd ondervraagd van wie de ene in uniform was en de andere in burgerkleden (CGVS I p.13). Uw vrouw stelde echter dat beide agenten in uniform waren. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze het zich misschien niet meer zo goed herinnerde (CGVS vrouw p.4). Het is weinig aannemelijk dat bij dergelijke ondervraging, het betrof er slechts 1, men dergelijke zeer zichtbare uiterlijke kenmerken niet meer kan herinneren. Bovendien leggen u en uw dochter incoherente verklaringen af over mogelijke bewijsstukken. U stelde dat er nooit een medisch attest werd gegeven van het ziekteverblijf van uw dochter (CGVS II p.2). Uw dochter stelde echter dat het medische attest in Rusland achterbleef (CGVS A. p.3). Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u in eerste instantie dat ze zich misschien had vergist. Erna stelde u dan weer dat ze het medische attest nadien verkreeg (CGVS II p.2). Het zou zeer opmerkelijk zijn dat u geen weet zou hebben gehad van een medisch attest van haar ziekenhuisverblijf, dit te meer gezien het feit dat er geen enkel bewijsstuk van dit incident wordt neergelegd. Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en vaagheid betreffende deze incidenten die u bovendien op geen enkele wijze kan staven ondergraaft uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate. De problemen die u in 2011 met G. S. had kunt u evenmin aannemelijk maken. Met name werden er belangrijke onaannemelijkheden vastgesteld aangaande de pogingen van uw gezin om bescherming te vinden tegen de verklaarde problemen. Vooreerst dient het weinig waarschijnlijk te worden genoemd – gezien de ernst van de feiten – dat u of iemand van uw gezin geen enkele poging tot formele klacht bij politie of parket heeft ingediend tegen de slag die u kreeg, tegen het onder dwang ontbinden van het huurcontract van uw winkel of tegen de ontvoering van uw zoon. Daarenboven werden meerdere onaannemelijkheden vastgesteld aangaande uw kansen op bescherming in deze problematiek. Alvast is het ongeloofwaardig te noemen dat u niet wist welke functie G. S. binnen de partij Verenigd Rusland bekleedde ondanks het feit dat u omwille van haar lidmaatschap van deze partij in de problemen kwam (CGVS I p.13). U stelde verder dat u een advocaat had aangezocht om een zaak te beginnen, maar dat hij uiteindelijk geen enkele juridisch stap heeft ondernomen om uw zaak aan te klagen (CGVS I p.12-13). U stelde dat uw advocaat wachtte tot na de verkiezingen om gerechtelijke stappen te ondernemen (CGVS I p.11, 12). Toen Verenigd Rusland won had het volgens hem geen zin meer (CGVS I p.12). Het

is weinig logisch om de verkiezingen af te wachten gezien de zwaarwichtigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Bovendien kan de overwinning van Verenigd Rusland bezwaarlijk als een verrassing worden gezien. U stelde hierbij nog dat u eerst 2 andere advocaten had aangezocht maar u kon zich opmerkelijk genoeg van geen van beiden de naam herinneren (CGVS I p.12, 14). Betreffende de niet-formele stappen die uw dochter had ondernomen om dergelijke zaken aan te klagen werd een grote mate van vaagheid vastgesteld. U en uw dochter 2 verklaarden dat zij op informele basis via haar baas, een rechter, de afname van uw winkel en het incident in uw winkel probeerde aan te klagen (CGVS A. p.4, CGVS I p.10). Opmerkelijk genoeg heeft uw dochter de ontvoering van haar broer niet vermeld aan de rechter terwijl ze nochtans wel vermeld had dat haar broer in het ziekenhuis lag met emotionele stress. Dergelijke gang van zaken is weinig aannemelijk gezien de zwaarwichtigheid van het incident (CGVS A. p.4). Voorts stelde uw dochter dat de rechter zei dat ze de zaak zou doorsturen. Concreet naar welke dienst de zaak zou worden doorgestuurd wisten u noch uw dochter te zeggen. Jullie wisten überhaupt niet of er ooit een zaak werd doorgestuurd daar dit nooit werd nagevraagd (CGVS I p.11, 13, CGVS II p.3, CGVS A. p.4, 8).

Voorts werden er incoherenties vastgesteld betreffende de documenten die door uw dochter aan de rechter zouden zijn gegeven. Aangaande het medische attest in verband met uw hoofdletsel dient vooreerst te worden opgemerkt dat het attest geen enkele verwijzing naar een oorzaak van of de omstandigheden waarin het letsel zou zijn opgelopen, bevat. Hierdoor kan het attest op zich niet worden gelinkt aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat het attest vermeldt dat u op 24/10/2011 op consultatie bent geweest terwijl u luidens uw verklaringen op 18/10/2011 naar deze arts bant gegaan. U stelde dat de oogarts het attest in eerste instantie niet wilde geven, maar toen u de foto van uzelf toonde ze wel bereid was te doen (CGVS I p.7-8). Het houdt weinig steek dat men zou weigeren een attest te geven dat zo weinig informatie bevat om dit op basis van een foto achteraf wel te verschaffen. Uiteindelijk kreeg u het op 28/10/2011. De foto die u ook neerlegt kan evenmin overtuigen omdat het geen enkele informatie geeft aangaande de context waarin dergelijke foto werd getrokken noch geeft het uitsluitsel over de oorzaak van de zichtbare verwondingen. Wat deze documenten betreft werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van uw vrouw. Zij verklaarde immers dat uw medisch attest van de oogarts en de foto aan de rechter werden gegeven en niet werden teruggegeven. Toen uw vrouw ermee geconfronteerd werd dat u deze bewijselementen nochtans heeft neergelegd bij jullie asielaanvraag stelde ze dat uw dochter misschien kopieën heeft neergelegd bij de rechtbank (CGVS vrouw p.6-7). Deze uitleg is ongeloofwaardig. Ten eerste blijkt immers uit de verklaringen van u en uw dochter dat uw medisch attest en de bijbehorende foto helemaal niet werden neergelegd bij de rechter. Beiden stelden immers dat de bewijselementen die bij de rechter werden neergelegd, waren: uw klachtenbrief aangaande de slag op uw hoofd, een getuigenverklaring ter zake door een winkelklant, en een medisch attest aangaande de hospitalisatie van uw zoon A. (CGVS II p. 2, CGVS A.p.3). Ten tweede is de verklaring van uw vrouw ongerijmd gezien uw verklaring dat uw dochter u had gezegd dat kopieën geen bewijswaarde hadden voor de rechter waardoor een kopie van het contract van de winkel niet werd neergelegd bij de rechter (CGVS A. p.3, CGVS II p.2). Bijgevolg kan er geen verklaring worden gegeven voor de vastgestelde incoherenties. Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld aangaande uw verklaring dat de rechter tegen uw dochter had gezegd dat ze de neergelegde bewijsstukken terug kon ophalen (CGVS II p.2-3). Uw dochter ontkende immers dat de rechter dit zou hebben gezegd (CGVS A. p.5). Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u enkel niet te weten waarom ze dit had gezegd maar dat ze waren doorgestuurd. Toen u gevraagd werd naar welke dienst deze werden gestuurd kon u dit niet zeggen behalve vaagweg 'de onderzoeksdienst' (CGVS II p.3). Daarnaast hebt u amper inspanningen gedaan om de betreffende bewijsstukken terug te krijgen. U stelde enkel dat uw advocaat 1 keer was geweest maar dat de rechter er toen niet was (CGVS I p.13). Een dergelijk gebrek aan coherentie en vaagheid betreffende de bewijsstukken die al dan niet bij de rechter werden neergelegd, het onaannemelijk gebrek aan inspanningen om te weten wat er met dergelijke documenten is gebeurd en het feit dat u geen overtuigende bewijsstukken neerlegt ter staving van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Uit bovenstaande blijkt dat uw relaas is doorspekt met incoherenties, onaannemelijkheden en een gebrek aan overtuigende bewijsstukken. Deze elementen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van

een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u opgeroepen medische redenen van uw zoon geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Hij werd immers in Rusland in het ziekenhuis behandeld en er werd hem nooit een behandeling geweigerd (CGVS vrouw p.8). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de 3 wet van 15 december 1980.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw rijbewijs, een attest van samenstelling van groot gezin, de werkboekjes van u, uw vrouw en uw dochter A., jullie huwelijksakte, de medische verzekeringspolissen, het attest van consumententoezicht, de geboorteakte van A., het universiteitsdiploma A., de geboorteakte A., het bewijs dat A. aan universiteit studeerde en de geboorteakte van A. bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is op basis van verschillende elementen. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift een aantal van de motieven te weerleggen.

2.4.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat, wat betreft het eerste incident de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote met betrekking tot het ogenblik dat verzoeker naar de politie zou zijn gegaan, dat het hier gaat om een detail. Hetzelfde argument wordt gebruikt ten aanzien van de tegenstrijdigheid met betrekking tot de kleren van de agenten die hun dochter hadden ondervraagd. Verzoeker gaat verder als volgt :

“Voor wat betreft de problemen met G.S. stelt de Commissaris-generaal dat deze als ongeloofwaardig voorkomen gezien een aantal onaannemelijkheden :

- ‘Aldus diende er toch een officiële klacht te zijn neergelegd’. Welnu verzoeker was de mening toegedaan dat het neerleggen van een klacht bij een rechter voldoende was en wel terecht.
- ‘Aldus diende verzoeker de functie van G. binnen het partijapparaat beter te kennen’. Welnu, verzoeker wist dat G. politieke actief was doch daarom moet men nog niet alle functies van een persoon kennen.
- ‘Aldus is het niet aannemelijk dat een advocaat met de procedure zou wachten met een procedure tot na de verkiezing’. Het is gemakkelijk voor een Commissaris Generaal kritiek te geven om een handelwijze van een advocaat die voor verzoeker de dominus litis is. Verzoeker was de mening toegedaan dat de advocaat deed wat hij kon doen.
- ‘Aldus diende verzoeker ook duidelijk te weten naar waar de rechter de klacht had doorgestuurd’. Voor verzoeker was het duidelijk dat de rechter het dossier zou doorsturen zoals het hoort, doch het is evident dat verzoeker niet het volledige gerechtelijke apparaat kent.”

Met betrekking tot de inconsequenties die in het verhaal van verzoeker worden ontwaard door de verwerende partij, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verder meent de Commissaris Generaal in het verhaal van verzoeker een aantal inconsequenties te kunnen vaststellen :

- 'Aldus bevat het medisch attest niets over de oorzaak van de letsels.' Een medicus kan slechts vaststellingen die van het medisch probleem doch hoe het medisch probleem is ontstaan, bijvoorbeeld door geweld, kan hij niet attesteren wanneer hij er niet bij is geweest.
- 'Aldus zou er een tegenstrijdigheid bestaan wanneer verzoeker stelde de foto's en de attesten meegenomen te hebben terwijl zijn echtgenote stelde dat naar haar mening het attest en de foto's niet werden teruggegeven. De echtgenote stelt dat het mogelijkwijze om kopijen zou gaan.' Het gaat hier zeker niet om een tegenstrijdigheid. Verzoeker had inderdaad de foto's en het medisch attest bij zich omdat dit niet was afgegeven aan de rechter terwijl zijn echtgenote de mening was toegedaan dat dit wel was afgegeven bij de rechter. Er was nu eenmaal wel effectief bewijsmateriaal afgegeven aan de rechter. Het is toch evident dat de echtgenote de mening was toegedaan dat het bewijsmateriaal dat haar echtgenot nu neerlegt nl de foto's en het medisch attest van de oogarts waren afgegeven aan de rechter. Overigens zij heeft dit niet met zekerheid gesteld, zij heeft gewoon gezegd dat zij die mening was toegedaan."

2.4.4. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Daaruit volgt dat wanneer meerdere asielzoekers zich baseren op eenzelfde relaas, zoals in casu verzoeker en zijn echtgenote, het niet aannemelijk is dat tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd over feiten die de kern van het relaas uitmaken. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote aangaande het ogenblik waarop verzoeker, na een eerste incident, een klacht neerlegde bij de politie. Verzoeker doet thans gelden dat het hier om een detail gaat, maar kan daarin niet worden bijgetreden: de zoektocht naar bescherming en de acties die daarbij werden ondernomen maken wel degelijk een essentieel element uit van een asielrelaas, zodat het verre van aannemelijk is dat verschillende verklaringen werden afgelegd zowel over het tijdstip waarop verzoeker naar de politie ging als het moment waarop hij naar de Procureur ging. De verdere tegenstrijdigheden aangaande het al dan niet geüniformeerd zijn van één van de agenten die verzoekers dochter in het ziekenhuis kwamen ondervragen, kan evenmin worden afgedaan als een detail: zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld is er slechts één dergelijke ondervraging geweest en is het niet aannemelijk dat, gelet op het belang ervan in het kader van het vluchrelaas, geen eenduidige verklaringen worden afgelegd over dergelijke zichtbare uiterlijke kenmerken. Deze tegenstrijdigheden kunnen bezwaarlijk worden afgedaan als een "meningsverschil", zoals verzoeker wil doen geloven, nu het gaat om een beschrijving van niet voor interpretatie vatbare en eenvoudig constateerbare feiten. Ze zijn dan ook van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te ondermijnen.

2.4.5. Verzoeker legt ter zitting nog een aantal documenten neer met als doel de hiervoor weergegeven vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Hij stelt met name dat zijn echtgenote zich niet goed voelde en onder de indruk was, hetgeen wellicht de tegenstrijdigheden kan verklaren. De neergelegde documenten hebben enerzijds betrekking op de verklaring van het Rode Kruis dat verzoeker en zijn gezin worden opgevolgd, zonder meer, en verder betreft het een medicatieplan voor verzoekers echtgenote en zoon en een medisch attest op naam van T.A. waarin melding wordt gemaakt van PTSD. De verklaring van het Rode Kruis en de medicatieplannen geven geen enkele indicatie van een eventueel oorzakelijk verband tussen de gezondheidstoestand van verzoekers echtgenote en het feit dat zij niet in staat zou zijn volwaardige verklaringen af te leggen tijdens het gehoor bij de verwerende partij. Het medisch attest heeft betrekking op T.A., verzoekers zoon zoals hij ter zitting verklaart en dus duidelijk niet zijn echtgenote T.L., zodat het niet dienstig kan worden aangebracht om de tegenstrijdigheden tussen verzoeker en zijn echtgenote te verschonen.

2.4.6. De hiervoor weergegeven vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd, klemmen des te meer nu verzoeker geen enkel bewijskrachtig documenten neerlegde, noch van de beide incidenten waarvan sprake, noch van de opname van verzoekers dochter als gevolg van het tweede incident en dat inconsequente verklaringen werden afgelegd over het ontbreken van het laatst vermelde bewijsstuk met betrekking tot de ziekenhuisopname, hetgeen de geloofwaardigheid verder onderuit haalt. Met betrekking tot het medische attest dat verzoeker voorlegde in verband met zijn hoofdletsel doet verzoeker terecht gelden dat een arts nooit de oorzaak van het letsel kan vaststellen tenzij hij zelf bij de feiten aanwezig was. Daarmee bevestigt hij in wezen het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing, met name dat het attest op zich niet kan worden gelinkt aan de vermeende vervolgingsfeiten. Niet alleen kan dit attest niet dienstig worden aangebracht als bewijs, de verklaringen die verzoeker erover aflegde werden door de verwerende partij in de bestreden beslissing om de erin vermelde redenen terecht

weinig steekhoudend bevonden. Verder kan er niet aan worden voorbijgegaan dat ook met betrekking tot dit attest van de oogarts en de foto tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd, nu verzoekers echtgenote beweerde dat deze stukken bij de rechter werden neergelegd en uit de opsomming door verzoeker en zijn dochter van de bij de rechter gedeponeerde stukken blijkt dat dit niet het geval was. Verzoeker betoogt dan wel dat zijn echtgenote dit niet met zekerheid heeft gesteld tijdens het gehoor, doch uit het gehoorverslag blijkt dat zij stellig verklaarde dat de stukken (de originelen of de kopieën) wel degelijk werden voorgelegd aan de rechter (gehoorverslag T.L., adm. doss. stuk 5B, p 6-7). Ten slotte, nog steeds wat betreft de bij de rechter neergelegde stukken, werd ook een door verzoeker niet betwiste tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het feit of de bewijsstukken al dan terug konden worden opgehaald. Bovenstaande bevindingen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.4.7. Voorts wordt in de bestreden beslissing onder meer aangehaald dat verzoeker niet wist welke functie G.S. binnen de partij Verenigd Rusland bekleedde ondanks het feit dat hij omwille van haar lidmaatschap van deze partij in de problemen kwam. Verzoeker tracht deze onwetendheid te verschonen door te stellen dat hij wist dat zij politiek actief was maar men daarom nog niet alle functies van een persoon moet kennen. Dit argument gaat echter niet op. Er mag minstens worden verwacht dat verzoeker zich zou informeren over de functie van één van de protagonisten in zijn asielrelaas in de partij, temeer nu dit enige indicatie zou geven van zijn kans op welslagen in zijn zoektocht naar bescherming. Bovendien heeft hij naar eigen zeggen een advocaat geraadpleegd die van mening bleek te zijn dat het wenselijk was de uitslag van de verkiezingen af te wachten, zodat het weinig aannemelijk is dat daarbij het gewicht van G.S. in de partij niet aan de oppervlakte zou zijn gekomen.

2.4.8. Voorts, wat die pogingen tot bescherming betreft, stelt de Raad vast dat bij de informele stappen die verzoekers dochter zou hebben gezet via haar baas, is de vaststelling dat zij daarbij wel het afnemen van verzoekers winkel en het incident in de winkel zou hebben aangekaart, maar het meest zwaarwichtige feit, met name de ontvoering van haar broer, onvermeld zou hebben gelaten, van aard om het asielrelaas, waarvan de geloofwaardigheid door hetgeen voorafgaat al volledig was uitgehold, als volstrekt ongeloofwaardig af te doen.

2.4.9. Alleen al op grond van de hiervoor vermelde motieven, die pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het dossier, moet worden vastgesteld dat het asielrelaas van alle geloofwaardigheid is ontdaan en dus niet kan leiden tot een toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige motieven, voor zover ze al betwist worden door verzoeker, zijn overtuigend, zodat het al dan niet gegrond bevinden van de grieven die ertegen zijn gericht niet kan leiden tot een andersluidende beoordeling van de asielaanvraag en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, die evenzeer werd geweigerd met de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker zich tegen deze weigering niet verzet. Hij voert overigens ook geen argumenten aan buiten deze die hiervoor al ongeloofwaardig werden bevonden, zodat hij er zich uiteraard niet langer op zou kunnen steunen in zijn aanspraken op de toekenning van deze status. In het dossier zijn evenmin elementen aanwezig die daar anders over doen oordelen.

2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS